

Jaargang 2011 - 2012 Nummer 2

Voorwoord

Grappig, het voorwoordelijk jaar begon dit seizoen met de verbouwkundige ontboezemingen van de voorzitter. Weet u nog? “Kohootje ... ben je wel een beetje voorzichtig?”

Koud is het mijn beurt U allen toe te mogen juichen en prompt wordt er begonnen ónze stulp af te plakken, want ook daar diende een en ander aan modern wooncomfort te worden aangepast, vandaar. De doffe ellende die een dergelijke renovatie met zich brengt, hadden mijn vrouw en ik het genoeg bij de voorzitter op de voet te mogen volgen en daar een mens een dergelijk genotshoogtepunt onmogelijk een tweede maal binnen zo'n korte termijn kan verwerken, hadden wij besloten de boel de boel te laten, er tussenuit te trekken en er maar het beste van te hopen ...

Beste bridgers, mocht u doldrieste plannen koesteren binnenkort de winterschilder te contracteren, toch maar die nieuwe keuken met kookeiland te nemen of anderszins wat aan of ver te bouwen, kan ik u van harte raden ons voorbeeld te volgen. De mensen zijn niet slecht. Zet uzelf over elke vorm van achterdocht en wantrouwen heen, neem het er een paar weken van en laat u bij terugkeer verrassen.

We hadden overigens wel f e n o m e n a a l weer die weken. Wat herfst? Wat november? Genieten!!

't Was dus best knus in dat vakantiehuisje wat verderop; het moet namelijk ook weer niet te ver zijn, want er dient wel met regelmaat gebridged te worden, nietwaar?

Bridgen! Leuk, het loopt ook als een trein zowel op maandag-, dinsdag- als donderdagavond. Maar het draaiende houden van “zoiets onnozels als een kaartclubje” heeft toch meer voeten in aarde dan je op het eerste gezicht zou denken. Het bestuur wordt klaarblijkelijk met heel specifieke problemen geconfronteerd. Zo lees ik wekelijks op de scorelijst van de A-lijn op maandag dat er een tweetal vreemden hebben meegespeeld: Als paar 12 spelen namelijk **Onbekend 1** en **Onbekend 2**; ze doen het zeker niet slecht, eindigden al twee keer in de top drie, maar startten in de volgende ronde - geloof het of niet - wéér als paar 12 ...???

Ik heb me laten uitleggen dat er met geen mogelijkheid een twaalfde paar te vinden was, waardoor het bestuur genoodzaakt was óf het hele jaar met een stilzittafel te laten spelen, óf het elfde paar te vragen zijn heil elders te zoeken, óf - en ik moet oprecht zeggen dat het bestuur een geweldig compliment verdient voor die mogelijkheid gekozen te hebben - zélf op toerbeurt en buiten mededinging als twaalfde paar te fungeren. Bravo, bestuur!

Prettige feestdagen en alle goeds voor 2012

Bestuur

In de recent gehouden Algemene Ledenvergadering werd weer eens één van de meest besproken onderwerpen van ons clubcompetitiereglement aan de orde gesteld. Dit was voor het bestuur aanleiding zich nogmaals in het probleem van “te sterke invallers” te verdiepen.

In het reglement van 2004 werden invallers qua sterkte nog in vier niveaus ingedeeld. In de afgelopen jaren is de invallersregeling steeds meer versoepeld.

Thans is in artikel 4c het volgende bepaald:

“Een paar met (een) sterke invaller(s), al dan niet van onze club, krijgt een maximum van 60 % voor die avond, dit ter beoordeling van de WL. De scores van hun tegenstanders blijven staan.”

“Wat zijn sterke invallers?” Vooraf is dit moeilijk te bepalen, zeker als het gaat om niet-leden, achteraf eenvoudig vast te stellen aan de hand van de behaalde score. Gezien het subjectieve karakter van “dit ter beoordeling van de WL” wordt dit zinsdeel geschrapt en de behaalde score boven de 60 % altijd, ook in de hogere lijnen, gecorrigeerd. De maximering van de score wordt alleen toegepast voor invallende paren. De in de algemene ledenvergadering voorgestelde 55 % hebben wij niet overgenomen. Enerzijds willen wij de invallersregeling voor de invallers stimulerend houden en anderzijds het aantal bijstellingen beperken. De tegenstanders van de invallers voor wie de score wordt gemaximeerd, krijgen als compensatie 1/6 van het verschil tussen het door de invallers oorspronkelijke behaalde percentage en 60 % erbij. (Als het oorspronkelijke percentage bijvoorbeeld 72 % was, krijgt elk tegenspelend paar er voor die avond 2 % bij.)

Het kan natuurlijk ook gebeuren “zwakke invallers” te hebben ingeschakeld. Daarom wordt een correctie tot een minimale score van 40 % in de regeling opgenomen.

Met ingang van de eerste speelavond van de 4^e ronde, is de tekst van artikel 4c:

“Een paar, dat zich laat vervangen door invallers, krijgt maximaal 60 % en minimaal 40 % voor die avond. Als de score wordt gecorrigeerd naar 60 %, krijgen de tegenstanders als compensatie 1/6 van het verschil tussen het door de invallers oorspronkelijk behaalde percentage en 60 % erbij. Als de score wordt gecorrigeerd naar 40 %, blijven hun scores staan.”

De in de Algemene Ledenvergadering voorgestelde vervroeging van de aanvangstijd naar 19.⁴⁵ uur en het inbouwen van een pauze van een kwartier is (al in de vergadering) afgewezen. Er zijn leden die nog deelnemen aan het arbeidsproces en zich thans al moeten haasten om op tijd te zijn.

Het antwoord op de in de Algemene Ledenvergadering gestelde vraag over de hoogte van de algemene reserve en andere voorzieningen, is nog onderwerp van studie.

Het bestuur heeft besloten dat de leden van onze club ook met een introduc e aan de kerstdrive mogen deelnemen. De indeling zal geschieden op basis van sterkte.

Tot slot wenst het bestuur alle leden prettige feestdagen en een voorspoedig en vooral gezond 2012 met veel bridgeplezier.

Eindejaarsmijmeringen van de voorzitter

Om te beginnen ga ik terug naar oktober 2010. Wat hebben we een prachtig feest gevierd t.g.v. ons 40jarig jubileum met als hoogtepunten de clinics van Berry Westra en Huub Bertens. En dankzij twee enthousiaste clubleden hebben we naast mooie herinneringen ook een prachtig boek aan dat feest overgehouden.

De open drive die aan dat feest vooraf ging was zo'n succes dat het bestuur besloten heeft om dit eens in de twee jaar te herhalen.

De BBH heeft ons aangenaam bezig gehouden met een wandeldrive op 11 december, een dinerdrive op 13 maart en een fietsdrive op 29 april.

De TC en de BAC hebben er voor gezorgd dat de kerstdrive en de paas-/einddrive weer op rolletjes liepen.

De sponsorcommissie heeft zijn uiterste best gedaan om het sponsoraanbod op peil te houden. Dat dat in deze tijd van crisis geen eenvoudige taak is, zult u zeker begrijpen. Enkele sponsors hebben dan ook afgehaakt en de commissie heeft kans gezien om dat voor een groot deel weer aan te vullen. Dat kost veel tijd, overredingskracht en doorzettingsvermogen. Het kan zo maar zijn dat je voor een advertentie van € 40,00 drie keer naar het betreffende adres toe moet.

De redactiecommissie heeft ons het hele jaar door om de twee maanden van een goed gevulde Uitkomst voorzien. Het blijft moeilijk om copy los te krijgen vanuit de leden, maar door enkele enthousiastelingen onder ons lukt het toch steeds weer de Uitkomst te vullen met interessante of leuke stukjes. Gaat u daar vooral mee door.

Op 1 mei is al onze commissieleden en andere doeners een Dank-U-Welmiddag aangeboden op de Flierefluiter in Hilvarenbeek, waar we veel plezier beleefd hebben aan allerlei al dan niet nostalgische kaartspelletjes.

Met gepaste trots kijk ik terug op de zomeravondbridge van deze zomer. We konden gebruik maken van de café-bar van sporthal Het Ruiven. Dat bleek een gouden greep. Deze gezellige locatie en de korte pauze met hapjes na de derde ronde zorgden ervoor dat de deelname - ook van mensen buiten onze eigen club - beduidend groter was dan in voorafgaande jaren. We hebben er zelfs een batig saldo van € 100,00 aan overgehouden. Als het enigszins kan, organiseren we in 2012 de zomerbridge op dezelfde manier. Als u er nog nooit bij bent geweest, moet u komende zomer zeker eens een kijkje komen nemen: gezellige sfeer, lekker hapje en ontspannen bridgen tegen andere mensen dan u gewend bent.

In totaal zijn 17 leden weggegaan. Daar tegenover staat dat 16 nieuwe leden zich hebben aangemeld, zodat het aantal nu met 208 leden bijna constant is gebleven.

De maandagavond hangt nu echt aan een zijden draadje met 21 paren. Willen we de maandag in stand houden als derde speelavond dan zal daar toch sprake moeten zijn van enige groei. Ik doe een dringend beroep op met name de maandagavondspelers om daar zelf zorg voor te dragen.

Dit alles overdenkende ben ik er trots op dat ik voorzitter mag zijn van zo een actieve vereniging. Dankbaar ben ik ook voor alle werkers, die het mogelijk maken dat onze vereniging zo soepel draait.

Ik spreek graag de hoop uit dat 2012 voor u allen een mooi, sportief, gelukkig en vooral gezond bridgejaar mag worden.

Mieke Rijnen

Notulen algemene ledenvergadering bridgclub Berkel-Enschot

24 oktober 2011

Aanwezig naast het voltallige bestuur: 39 leden.

1. Opening

Voorzitter Mieke Rijnen blikt terug op een bewogen jaar. In oktober hebben we een prachtig achtste lustrum gevierd. Hoogtepunt was de clinic van Berry Westra en Huub Bertens. De open drive was zo succesvol dat het bestuur besloten heeft om elke twee jaar een open drive te organiseren, te beginnen in oktober 2012.

Voorzitter herdenkt de overledenen: Joke de Zwart en Corry Pullen.

De BBH organiseerde succesvol een wandeldrive, een dinerdrive en een fietsdrive. TC en BAC tekenden voor een prima Kerstdrive en een geslaagde Paas/Einddrive. De sponsorcommissie had de handen vol aan het op peil houden van de advertentie-inkomsten. De redactiecommissie stond garant voor vijf volle Uitkomsten. Alle vrijwilligers zijn op 1 mei 2011 in het zonnetje gezet tijdens de jaarlijkse DUW-dag.

Veel energie is gegaan naar het beheersen van het conflict met Karin Poppelaars en Peter Voorhaar. Mieke Rijnen is dankbaar voor de vele positieve en ondersteunende reacties van de leden.

Het zomeravondbridge was - ook financieel - een succes.

Er zijn 17 leden vertrokken, 16 nieuwe leden hebben zich aangemeld. Voorzitter maant de maandagavond-spelers voor nieuwe aanwas te zorgen.

2. Ingekomen stukken en mededelingen

Er zijn 91 afmeldingen.

3. Notulen van ALV van 18 oktober 2011

Worden goedgekeurd en vastgesteld.

4. Jaarverslagen BAC, BBH, TC en Redactie

Er zijn geen opmerkingen bij deze verslagen.

Mieke Rijnen prijst en bedankt alle vrijwilligers, in het bijzonder de eenmanscommissie Dirk Braat, die als webmaster, beheerder uitslagenservice en ledenadministrateur fantastisch werk doet.

5. Jaarverslag Bestuur

Er zijn geen op- of aanmerkingen.

6. Financieel overzicht 2010-2011 en Begroting 2011-2012

Penningmeester Wim Westgeest licht een aantal bedragen toe. Het boekjaar is afgesloten met een positief saldo van € 990,-. De lustrumcommissie heeft € 1100,- overgehouden, welk bedrag is toegevoegd aan de lustrumreserve. Er is een reservering gemaakt voor computer- en materiaalkosten. Het zomeravondbridge heeft winst opgeleverd.

Cees van Kalleveen stelt voor goed duidelijk te maken welke bedragen worden gereserveerd en waarvoor precies. Bertus de Goot vindt een begin- en eindbalans wenselijk. Beide verzoeken zullen worden gehonoreerd.

De vergadering volgt het voorstel van het bestuur de **contributie** niet te verhogen.

7. Verslag kascommissie; verkiezing kascommissie

Harrie van Hoof leest het verslag van de kascommissie voor. De commissie vraagt de vergadering de penningmeester en het bestuur te déchargeren. Zulks geschiedt. Ben Maes volgt Piet van Rijnsoever op als lid van de kascommissie; Harrie van Hoof blijft nog een jaar aan..

8. Bestuursverkiezing

Wim Westgeest en Kees van de Ven worden herkozen. Het rooster van aftreden is nu:

2012: Francis Braat en Ruud Koningen

2013: Mieke Rijnen

2014: Wim Westgeest en Kees van de Ven

9. Rondvraag

- Tiny Swaans vraagt om een kwartiertje pauze na de derde ronde.
- Harrie van Hoof vraagt Bestuur en TC wat te doen aan de invallersregeling. Een invallend sterk paar kan in de lage lijnen de kansen van deelnemers frustreren. Het bestuur vindt dat we zuinig moeten zijn op de invallers. Met de TC zal overleg plaatsvinden over de invallersregeling en een minimum- en maximumscore voor invallers.
- Bertus de Groot vindt de ruimte van Noord te gering.
- Leny Gordebeke zag graag geduplicateerde spellen, zodat ze met de spelverdelingen in de hand kan leren. Het bestuur vindt dat financieel onhaalbaar. Loes Westgeest denkt dat kofferhuur een uitkomst kan zijn. Je kunt zien wat andere paren geboden en gemaakt hebben.
- Jan Vioen wijst op de wenselijkheid van verjonging van het ledenbestand.

10. Slemcompetitie

Mieke Rijnen overhandigt een bos bloemen aan de winnaars van 2010 – 2011: Loes Poppelaars en Theo van Eekelen.

11. Sluiting

Mieke Rijnen dankt de aanwezigen voor hun opkomst en inbreng. Haar medebestuurleden krijgen een aai over de bol.

Kees van de Ven, secretaris

Secretaria

- Ons bereikte het bericht dat op 27 november op 86-jarige leeftijd *Joep Verbeek* is overleden. In de jaren 1977-1980 was hij bestuurslid van onze bridgeclub.
- **Nieuw mailadres:** *Francis Braat* (bestuurslid/wedstrijdleader donderdag): falmbraat@ziggo.nl.
- **Nieuw lid:** *Hanneke van Oirschot*. Kloosterstraat 6 5056 JT Berkel-Enschot 013-5332835
Zij speelt met Cees Brouwers op maandagavond.
- **Invallend paar:** Op de dinsdagavond valt een paar tijdelijk uit. Het wordt vervangen door *Riet en Ton Klaassen*; zij hadden al te kennen gegeven volgend jaar lid te willen worden.
- **Districtsviertallen:** Voor BCBE is nog één viertal actief in de districtscompetitie. Drie paren, *Finy Sijbring* (captain) en *Kees van de Ven*, *Francis Braat* en *Theo van Eekelen*, *Sjef Vorstenbosch* en *Wim Westgeest* spelen afwisselend. De eerste twee wedstrijden verliepen niet heel succesvol. Uitslagen vindt u op de clubwebsite: www.bcbe.nl.
- **www.bcbe.nl**
Daar vindt u ook een overzicht van drives van verenigingen in de buurt en natuurlijk de uitslagen en standen van de interne competitie, het competitie-reglement, foto's en wat al niet meer. Kijkt u bijvoorbeeld wel eens in het rijke archief van de Uitkomst?
- **Arbitrage:** Belangrijk: wees zo verstandig bij elke onregelmatigheid onmiddellijk een arbiter te roepen. Komt iemand voor de beurt uit, is er verzaakt, wordt 2 SA (twee 5+ kaarten in de lage kleuren) niet gealverteerd en leidt dat tot verkeerde keuzes van de tegenspelers, vraag meteen een arbiter om raad en ga niet met zijn vieren in discussie.
- **Stop- en alertkaartjes:** Nog een verzoek aan de dinsdag- en donderdagspelers: Plaats het stop- en het alertkaartje op de juiste plaats, dus goed zichtbaar in de nieuwe biddingbox.
- **Kerstdrive:** *Dinsdag 20 december* is weer de jaarlijkse *kerstdrive*. Hiervoor heeft u zich op de gebruikelijke manier op kunnen geven tijdens uw competitieavond.

Kees van de Ven, secr.

Arbitragehoek

Op een van de bridgeavonden op dinsdag liet de leider “een kleintje” bijspelen uit de dummy. De leider had echter niet gezien dat zijn linkertegenstander de slag met een hogere kaart dan het “kleintje” had voorgetroefd. “*Hoe had dit opgelost moeten worden*”, luidde de vraag na het bridgen.

In artikel 46 van de spelregels voor wedstrijdbridge wordt een onvolledige en foutieve benaming van een kaart uit de dummy behandeld.

In lid A van dit artikel wordt de juiste wijze omschreven. De leider behoort zowel de kleur als de hoogte van de kaart te noemen.

In lid B gaat het om een onvolledige of foute benaming.

- 1a. Als de leider “hoog” zegt, wordt hij geacht de hoogste kaart genoemd te hebben.
- 1b. Als de leider “nemen” zegt, wordt hij geacht de laagste kaart genoemd te hebben om de slag te winnen.
- 1c. Als de leider “laag” zegt, wordt hij geacht de laagste kaart genoemd te hebben.
2. Als de leider de kleur aanduidt, maar niet de hoogte, wordt hij geacht de laagste kaart in die kleur genoemd te hebben.
3. Als de leider de hoogte aanduidt, maar niet de kleur, geldt het volgende:
 - a. bij het voorspelen uit de dummy wordt de leider geacht met een kaart van de aangegeven hoogte in de zelfde kleur terug te komen,
 - b. indien de aangegeven kleur niet meer aanwezig is in de dummy, moet de leider de kleur nader aanduiden en in de aangegeven hoogte laten voor- of bijspelen.

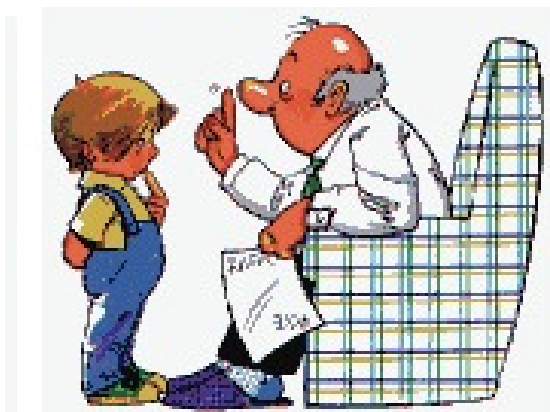
Ten slotte nog het geval dat de leider noch de kleur, noch de hoogte noemt door bijvoorbeeld te zeggen “*Speel maar iets.*”, dan mag elke tegenspeler aangeven welke kaart uit de dummy gespeeld moet worden.

Zo gebeurde het op een van onze dinsdagavonden dat de leider met nog troef Boer en troef 6 in de dummy zei: “*Maakt niet uit.*” en daarbij vergeten was dat een van de tegenstanders nog troef 10 in handen had!

Zonder aarzelen stond de leider één van de laatste twee slagen af.

Wim Westgeest

Bij bridge, jongeman maakt het *altijd* wat uit !

De bridgekliniek 5

Bridge is het enige kaartspel ter wereld, waarbij tijdens het spelen een van de deelnemers niet mee mag doen. Je partner speelt het geboden contract en jij mag je er niet mee bemoeien. Je moet blind zijn voor wat er aan tafel gebeurt en mag alleen de kaarten spelen die de leider je opdraagt. Vandaar dat die ongelukkige in Nederland “de blinde” wordt genoemd.

Van een gewone kliniek mag je verwachten dat men daar er alles aan doet om je weer ziende te maken. Echter niet in een bridgekliniek. Daar komen de patiënten, die zich niet blind genoeg hielden. Want dat is het grootste probleem bij het bridgen: de blinde ziet te veel, maar daarover later.

Een andere benaming van de ongelukkige is *dummy*. Van oorsprong een Engels woord, dat volgens mijnwoordenboek.nl drie betekenissen heeft. Eén daarvan komt in onze buurt: An artificial substitute looking like the real thing. Ook daarover later meer.

Nu is mijn eerste gedachte bij het woord dummy niet erg positief. Die gele boekjes met bijvoorbeeld de titels *beleggen voor dummies*, *golf voor dummies*, *poker voor dummies* en *filosofie voor dummies*, wekken bij mij de indruk dat een dummy een beginner is en niet zo slim. Was dát maar waar bij bridgen. Dan zou de ellende niet zo groot zijn. Maar daarover later. Er bestaat zelfs een boekje *bridge voor dummies*. Maar dat kan niet, want vier dummies aan tafel, dat gaat niet goed komen.

Nu is later. Wát is namelijk het probleem met blinden, met dummies? Dat ze zich niet blind en dom houden. Nee, ze doen tijdens het afspel volop mee en deinzen er tijdens het spelen niet voor terug om de leider te wijzen op fouten en betere spelmogelijkheden. Misschien niet hardop, maar dan wél in duidelijke misbaren, afwijzend gesis en veelzeggend terugkijken in de gespeelde kaarten. De Engelse betekenis van het woord dummy (an artificial substitute) wordt dan te letterlijk genomen: een kunstmatige vervanger van de leider.

Volgens de spelregels (artikel 43A1) mag de dummy zo goed als niks. Tijdens het spelen mag de blinde niet de aandacht vestigen op een onregelmatigheid. De blinde mag niet deelnemen aan het spelen en hij mag over het spel niets aan de leider overbrengen. Nou, dáár willen de meeste dummies niets van weten. Hun stomme partner kan het écht niet zonder hun aanwijzingen stellen. Zij vinden dat de leider de dummy is en niet zij.

Wat kunnen we – na deze anamnese – in onze bridgekliniek doen aan dit probleem? Operatief verwijderen van ogen en hersens gaat wat ver, hoewel ... Hersentransplantaties zijn nog niet in de mode, dus rest ons slechts het monddood maken van die ziende blinde. De leider zal echter niets durven te zeggen tegen die botte “specialist”. Maar wij als tegenstanders hebben een gammaknife: de arbiter, de specialist met het oranje boekje.

U weet toch, dat u VERPLICHT bent de arbiter te roepen bij een onregelmatigheid? Leen het oranje boekje en lees artikel 9: *De wedstrijdleader behoort onmiddellijk ontboden te worden nadat de aandacht is gevestigd op een onregelmatigheid.*

Het is dus helemáál niet ongezellig om de arbiter te roepen, zéker niet als die arbiter schrijver dezes is. U bent het verplicht! En een speler aan tafel kán geen arbiter zijn, ook al weet hij het nóg zo goed (denkt hij).

Als u nou tóch dat oranje boekje in handen heeft: Artikel 10A laat weten: *Alleen de wedstrijdleider heeft het recht te bepalen welke rechtzetting moet plaatsvinden. Spelers hebben niet het recht op eigen initiatief rechtzettingen te bepalen of daarvan af te zien.*

Misschien moest ik maar eens een boekje gaan schrijven: *Arbiter roepen voor dummies*. Maar nu heb ik het gevoel dat die titel ergens niet klopt (42B3).

Ruud Koningen

Dinerdrive 30 oktober 2011

Hallo beste bridge vrienden/vriendinnen,

Als nieuw lid deed ik de eerste keer mee met de bridgedrive bij de Riddershoeve op 30 oktober jl. Speciaal hiervoor had mijn kleindochter haar verjaardag een dag eerder gevierd.

Mijn naam is Tiny Swaans en sinds ruim één jaar is Cees van Kalleveen mijn bridgepartner.

De aanvangstijd was voor mij een gunstige tijd zodat ik in de ochtend eerst ter voorbereiding een heerlijke wandeling kon maken. Rond 15.⁰⁰ uur werden we hartelijk ontvangen. Bij aankomst kregen we een drankjeskaart waar, wat ik later die middag hoorde, mijn winnende lotnummer op stond. De gehele middag was erg goed geregeld; toen we binnen kwamen, wisten we direct aan welke tafel we konden gaan starten. Ook de sfeer was erg aangenaam. We hadden leuke, gezellige, sterke en minder sterke tegenstanders. Helaas hadden we een paar kleine blunders gemaakt. We stonden dus niet bovenaan, maar dat mocht de pret bij mij een Cees niet drukken.

Tussendoor werd er ook nog een heerlijk diner opgediend. Toen het einde van de middag, voor mij te snel, naderde bleek ik ook nog met het nummer wat op mijn drankjeskaart stond een prijs gewonnen te hebben. Een dinerbon van Restaurant Riddershoeve.

Toch heb ik één heel klein negatief puntje en dat zijn voor mij de stoelen geweest. Deze waren voor mij erg hard en ik zou degene die daar ook last van hebben gehad, willen adviseren om volgende keer iets meer zitvlees mee te brengen.

Kortom, het is voor mij een gezellige bridgedrivemiddag geweest en zeer zeker voor herhaling vatbaar. Dus, ik zou zeggen tot de volgende bridgedrive.

Ik wens iedereen nog veel bridgeplezier toe en tot snel....

Heel veel groeten,

Tiny Swaans

Kerstverhaal

We leven momenteel in de tijd van de top 2000. Een week lang krijgen we te horen welke songs genoeg stemmen kregen om ten gehore te brengen op radio2. Op de laatste dag van het jaar worden we tenslotte opgejaagd naar een lawaaiig climax van de meeste stemmen.

Vergeten wordt dat er sinds 1818 één lied is dat nu in meer dan 300 vertalingen bij praktisch iedereen bekend en populair is: *Stille Nacht, Heilige Nacht*. Daar kan geen Bohemian Rhapsody tegenop! Het lied past heel goed bij de rustige en ingetogen sfeer, die de Kerstdagen zo kenmerken. Logisch dat de bridgeclubs hun activiteiten staken, want ingetogen en napraten gaan niet goed samen.

In de tijd dat we de top 10 meer dan genoeg vonden, werd in ons Haags gezin rustig en ingetogen Kerstmis gevierd. Mijn ouders hingen geen geloof aan en wij kinderen dientengevolge ook niet. Van de inhoud van de Bijbel hebben we van huis uit dus niets meegekregen. Alleen de moeder van m'n vader was gelovig (Nederlands Hervormd). Als zij bij ons logeerde, moesten we voor het eten een ogenblik stil zijn, terwijl Oma het onze vader lispelde. Ze eindigde met "De Here zegene deze spijzen, amen", waarbij ik steeds moest denken aan de Kerststol met dat lekkere stukje spijs in het midden.

Ik kan me niets anders herinneren dan dat we elk jaar een échte kerstboom in huis haalden, met échte kaarsjes. Die moesten in een soort knijpertje met kogelgewricht aan een niet al te scheve tak worden geknepen en zo verticaal mogelijk gezet. Anders ging ie druipen en dat was zonde. En wij kenden alleen zonde zonder biecht.

We gingen er special voor zitten, als (één keer per dag) de kaarsjes werden aangestoken. Om het extra spannend te maken, mocht iedereen een kaars uitzoeken. Wiens kaars het laatste (vanzelf) doofde, die mocht een kerstkransje uit de boom halen. Die trok je van een tak, die daarna geheel kaal achterbleef.

Die kaarsjes brandden maar een uur, dus er moest ook flink worden doorgezongen, wilden we ons hele repertoire ten gehore brengen. Uit volle borst zongen we de bekende kerstliederen, maar van de teksten begrepen we maar weinig. Dat gebeurde in die tijd wel vaker: van die Engelse populaire liedjes, waarvan de tekst pas twintig jaar later tot je doordrong.

Stille nacht, heilige nacht, Davids zoon, lang verwacht. Je zong het zonder er verder over te denken. Maar nu: Davids zoon? Jozef was toch de vader? Weliswaar had hij zijn DNA niet mogen doorgeven, maar voor de rest deed hij alles wat een vader betaamt. Dan ga je voor de zekerheid toch maar even op internet kijken hoe dat zit. Kom je – na 60 jaar zingen – achter de werkelijkheid. In de Protestantse tekst van het lied komt een regel voor als *werd in stro en in doeken gelegd*. Maria

had uiteraard de nodige omhulsels naar Bethlehem meegenomen uit voorzorg, want het was toen heel normaal dat baby's in doeken gewikkeld (ingebakerd) werden. Nee, het bijzondere zit niet in die doeken zelf, maar in het gebaar van het inwikkelen. Dat was niet zo vanzelfsprekend als het lijkt. Jozef had haar dit namelijk kunnen verhinderen. Als hij Jezus niet als zijn zoon had erkend, dan was het kindje naakt te vondeling gelegd. Maar door aan Maria toe te staan, dat zij hem in doeken wond, heeft Jozef het officiële vaderschap op zich genomen. En omdat Jozef uit het huis en het geslacht van David was, werd Jezus Davids zoon. Had ik dat toen maar geweten. Dan had ik wat harder voor Jozef gezongen.

Wat ik toen ook niet door had, was dat mijn voorouders op bezoek gingen bij de pasgeboren Jezus. Caspar Koningen, Melchior Koningen en Balthasar Koningen, drie Koningen dus. Zij namen de moeite een verre reis naar het westen te maken. Zij zochten onze Here met offerhand (zoek dat maar eens op). Nadat zij Hem gevonden hadden en goud, mirre en wierook aan zijn ouders hadden overhandigd, konden ze eindelijk gaan zitten. Noord, west en zuid. Jozef moest wel Oost gaan zitten, want die andere drie kwamen daar net vandaan.

Over geschenken gesproken: die hadden wij thuis met Kerst niet. Je deed cadeaus met Sint óf met Kerst, maar niet allebei. Wij dus met Sint, met surprises en gedichten. Als de kaarsjes waren opgebrand gingen we aan tafel. Mijn vader was aannemer, dus enkele onderaannemers lieten een konijn bezorgen. Hoe m'n moeder dat beest in een pan kreeg, is me een raadsel. Gelukkig was het dier al gevild en heette het niet Flappie.

Best leuk eigenlijk, om terug te kijken. Het lijkt wel of we alleen de positieve gebeurtenissen onthouden en de negatieve vergeten of verdringen. Zouden we zo ook terug kunnen kijken op 2011? Gewoon wat goed ging koesteren en wat verkeerd ging opzij zetten. Dat is makkelijker gezegd dan gedaan. Vooral voor hen die in 2011 een dierbare hebben verloren. Dan duurt het langer voordat positief op 2011 kan worden teruggekeken. Toch hoop ik ook voor hen dat die tijd eens komt.

Ruud Koningen

Gelukkig kerstfeest

Napraten met TEEVEE

Goed tegenspelen is ook een kunst

Op onze clubavond kregen we het volgende spel:

W/allen		♠ 9		
		♥ A 6 3		
		♦ 10 7 4		
		♣ H V 8 7 6 2		
			N	
♠ A B 10 7				♠ V 4
♥ B 8 5				♥ H 10 9 4 2
♦ H B 9 5	W			♦ V 8 3
♣ B 10			Z	♣ 9 5 4
		♠ H 8 6 5 3 2		
		♥ V 7		
		♦ A 6 2		
		♣ A 3		

Het biedverloop was:

	W	N	O	Z
	Pas	Pas	Pas	1♠
	Pas	1 SA	Pas	2♠
	Pas	Pas	Pas	

N had net een puntje te weinig voor 2♣, maar had kunnen overwegen om na 2♠ 3♣ te bieden. Zijn 1 SA-bod betekent 6 - 9 punten en geen driekaart schoppen. Over de verdere verdeling heeft N niets kunnen vertellen. Ziet u dat ook 2 SA voor het neerleggen is? Maar goed, iedereen zat in 2♠ en de helft haalde het en de andere helft ging down.

Waar moet West mee uitkomen?

- Met ♣B? (hoogste van een serie).
- Met een kleine harten?
- Met een kleine ruiten?

Natuurlijk niet met troef. Meestal is de hoogste van een serie het beste. De kans om een slag weg te geven is dan het kleinst. West moet hier niet met ♣B uitkomen om introevers te maken. Hij kan beter zijn troeven benutten om die van zijn tegenstander te vangen.

De uitkomst met een kleine harten kan, maar is wat passief. Je kunt je er geen buil aan vallen, maar is ook niet super-creatief. In dit geval zal Oost de slag winnen en kan dan het best ruiten terugspelen. Zuid neemt, maakt ♥V, speelt ♣A en klaveren naar de heer, maakt ♥A en speelt ♣V. Zuid doet op deze laatste twee slagen zijn ruitenverliezers weg en zal nu zijn contract maken.

Veel spelers durven niet met ruiten te starten omdat ze bang zijn een extra slag te verliezen (ik kom toch zeker niet onder heer-boer uit). Toch moet je beseffen dat tegenover de nadelen een groot voordeel staat. Je kiest voor de meest aanvallende uitkomst en als je partner een geschikte tussenkaart heeft (hier de vrouw), zit je meteen in de aanval. Het spel gaat nu zeker down, want er gaan nu zeker twee slagen in de rode kleuren en vier troefslagen verloren. Als Zuid niet oppast, gaat hij zelfs twee down (vier troefslagen, twee ruitenslagen en ♥H).

In ons geval kwam ik met ♣B uit en omdat we te laat ruiten naspeelden werd het contract gemaakt. Dat was even balen.

Theo van Eekelen

Met het mes op tafel

Een snel vakantie-etentje

Samen met vrienden gaan we regelmatig naar de wintersport. We verblijven dan in een groot appartement. We koken er om de beurt, maar meestal neemt ieder een zelfgemaakte kant en klaar maaltijd mee.

Dat is vooral makkelijk op de dag van aankomst, maar ook als er na een skidag te lang is geborreld. Meestal komt de vraag: “Riet, maak jij die Mexicaanse kip weer, die vinden wij allemaal lekker en is snel klaar.”

Van onderstaand recept nemen we de saus meestal ingevroren mee en koken we de rijst ter plekke.

Mexicaanse kip

Benodigheden:

- 2 à 3 Stuks kipfilet
- Twee bakjes champignons
- Flinke ui
- Blik ananas
- Bruine suiker
- Chilisaus
- Ketjap
- Rijst

De kipfilet klein snijden en samen met de gesnipperd ui braden.
Champignons mee laten sudderen en een eetlepel bruine suiker toevoegen.
Een heel flesje chilisaus toevoegen en het geheel goed doorroeren en naar smaak sambal toevoegen.
Een scheutje ketjap en gesneden ananasschijven er bij en alles laten sudderen.
Intussen witte rijst koken en als laatste toevoegen.

Eet smakelijk.

Rietje Pieterse

On gesprek met ...

San Mermans en zijn vrouw Nelly

San speelt op dinsdagavond met Kees Pieterse en valt op donderdagavond dikwijls in. Nelly bridget niet. Waarom ik deze keer voor een gesprek met San heb gekozen komt omdat hij een volle neef van een goede vriend van ons is. Door de verhalen van deze San - alle oudste zonen in deze familie heten zo - ben ik nieuwsgierig geworden. San Mermans is San van tante Jo en onze vriend is San van tante Truus. De naam San, een afkorting van Vincent, is een echte Tilburgse naam.

De familie van San B., van tante Truus dus, woonde aan het einde van de oorlog in Tilburg op Broekhoven. Ome Jan, de vader van San B., was toen al ernstig ziek. Op het moment dat het ernaar uitzag dat Broekhoven beschoten zou worden, is de vader van San Mermans zijn zieke zwager met een “stootskar” op gaan halen. San was toen acht jaar. Bij San hadden ze zes kinderen en daar kwam het gezin B. met drie jongens en een zwaar zieke man nog bij. Ze werden in de kelder te slapen gelegd. Een huis vol. Zo ging dat in die jaren. Men hielp elkaar waar men kon.

De vader van San was wever en dat bracht geen groot salaris binnen. Maar zijn moeder was nogal vooruitstrevend en wilde dat de kinderen doorleerden. Ze moesten op zijn minst naar de MULO. San had niet veel zin om te leren, terwijl hij het wel goed kon. Hij ging liever voetballen. Na de zevende klas, waar Franse les werd gegeven, is hij naar de ambachtsschool gegaan. Sanneke wilde graag meubelmaker worden. Toen Sanneke door zijn moeder bij de school werd afgeleverd adviseerde de conciërge van deze school, een kennis van de familie, om niet aan deze opleiding te beginnen maar te kiezen voor machinebankwerker. Daar was een betere boterham in te verdienen. Hij haalde hoge cijfers en had eigenlijk met gemak naar de MTS gekund. Bij de Volt werden goede leerlingen van een aantal ambachtsscholen uitgenodigd om een proefwerk te komen maken en bij een goed resultaat aangenomen te worden bij dit bedrijf. San was hier één van.

Kees Pieterse zat in Made op school en ook hij was één van de uitverkorenen. San ging op zijn vijftiende het huis uit om intern te gaan in “Ons Thuis” bij de nonnen in Eindhoven. Hij was daar de jongste van vijftien jongens. Mijn wandelvriend Louis Donders en Kees Pieterse zaten ook bij deze groep. San, Kees en Louis reden op maandagochtend gezamenlijk op de fiets naar Eindhoven en op zaterdag weer naar huis. Kees Pieterse moest dan nog door naar Oosterhout. San heeft nog tot zijn vijfenvierdige jaar allerlei vervolgcursussen gedaan en heeft op deze manier een mooie carrière achter zich. Hij heeft veertig jaar bij de Volt gewerkt en moest door een regeling van Philips met zijn vijfenvijftigste in de “Vut”. Kees Pieterse moest dit ook. En wat nu? Duimendraaien . . ?

San vroeg Kees om met hem samen een klus te klaren bij Peter Soons. Een gebouw slopen! Na dit karwei had men daar wel gezien dat het twee handige jongens waren en dat zij behalve slopen ook heel goed iets op konden bouwen. San en Kees hebben samen heel wat wc's en badkamers opgeknapt. Een leuke tijd!

Op 1 februari 2012 is het vijftig jaar geleden dat San met zijn Nelly is getrouwd. Een echte pechdag toen, volgens Nelly. Er was die dag een dik pak sneeuw gevallen en de trouwauto kon het kerkplein niet op. Daar begon de ellende al mee. Na de mis en voorafgaand aan de receptie zouden er foto's gemaakt worden door een fotograaf. Onderweg kreeg de taxi een lekke band en er was geen krik voorhanden. Een kolenboer die toevallig voorbij kwam en San (in trouwpak) hebben die band mee

helpen verwisselen. Het bruidsmisje stond, toen er eindelijk foto's gemaakt konden worden van de weeromstuit in haar broek te plassen. Wat een drama. Het bruidspaar arriveerde veel te laat op de eigen receptie. Nelly viel ondertussen bijna flauw van de honger, want zij had de hele dag nog niets te eten gehad. Tante Miet kookte op alle feesten en partijen van de familie en zorgde ook deze dag voor het diner. Nelly wilde even iets eten maar zij kreeg niets. *"Dan eet je straks niks meer."*, was het commentaar van tante.

Ik hoop voor hen dat hun huwelijksfeest, dat op 4 februari gevierd gaat worden, beter zal verlopen.

Vijftien jaar geleden werd door Kees en San het plan opgevat om te leren bridgen. Zij zijn op les gegaan bij Adie Hoefnagels. Wim Spuijbroek (helaas al overleden) en Rien van Dun zaten ook op deze cursus. Na de cursus zijn ze lid geworden van BCBE. San en Kees hebben altijd samen bij BCBE gespeeld.

Nelly had geen zin om het bridgen te leren. Zij kon als kind al heel goed tekenen en is twaalf jaar geleden aan een cursus aquarelleren begonnen bij wijkcentrum "De Reit" in Tilburg. Zij maakt prachtige schilderijen. Portretten in potlood of met acrylverf. Op dit moment is zij zich het tekenen met krijt eigen aan het maken.

San heeft altijd veel getennist en gevoetbald. Van de tennisclub is hij erelid vanwege zijn vele werk aan deze club besteed. Naar Willem II in het schrobbervak. Mij zegt dat niets, maar er zijn mensen bij BCBE die precies weten wat hiermee bedoeld wordt. Behalve bridgen beleeft San ook nog een plezierig tijdverdrijf in zijn volkstuin bij het Leijpark. Een beetje bijpraten, onder het genot van een lekker bakkie koffie, in de gezellige kantine hoort daar uiteraard ook bij.

San en Nelly hebben twee dochters en hadden nog een zoon. Zij hebben hun zoontje (op driejarige leeftijd) aan een zware hersenvliesontsteking moeten verliezen. Daarna zijn hun twee dochters geboren. De jongste dochter maakte hetzelfde als haar ouders mee. Haar eerste kindje kreeg (met negen maanden) leukemie. Net voordat het twee jaar werd is hun dochtertje overleden. Een groot verdriet in hun leven.

Ze hebben vier kleinkinderen. De oudste is twaalf en de jongste twee. Hun dochters wonen jammer genoeg niet in de buurt. Sandra woont in Vaassen en Patricia in Buurmalsen. Ze maken veel kilometers per jaar om er maar zo vaak mogelijk naar toe te gaan.

San heeft onlangs problemen met zijn hart gekregen. Daags te voren had hij nog getennist toen hij in het ziekenhuis opgenomen werd. Twee dagen later werd hij geopereerd. Hij leeft nu met een kastje in zijn lijf om zijn hartritme op orde te houden.

San wil onze bridgeclub heel hartelijk bedanken voor het medeleven en de hulp die hij kreeg. In het ziekenhuis ontving hij meteen al een kaart van BCBE en toen hij thuis was is er een bloemetje door de BAC gebracht. Onze voorzitter heeft voor hem iemand gevonden uit Tilburg die hem ophaalt en weer thuis brengt zodat hij toch kan komen bridgen. Hij mag namelijk voorlopig geen auto rijden. Niets dan lof voor onze vereniging. Dat moest ik toch echt niet vergeten te vermelden.

Nelly en San, ik wens jullie op 4 februari een heel fijn en "pechloos" vijftigjarig huwelijksfeest toe.

Loes Westgeest

Candle light cruise

Nazmi Hoessein, een hoge Koeweitse officier, bezocht Holland voor een inspectie van aangekochte installaties. Hij arriveerde in gezelschap van zijn vrouw en zijn assistent Mohammed.

We hadden hen uitgenodigd voor een boottocht bij kaarslicht door de Amsterdamse grachten. Omdat Nazmi vergezeld was van zijn vrouw, bracht Ir. J. Jansen zijn Marianne mee en mijn Marianne was ook van de partij. We ontmoetten onze gasten in de hal van Krasnapolsky. “Hoe vindt u Amsterdam?” vroeg ik aan mevrouw Hoessein, maar zij sloeg haar ogen neer. “Is het hotel naar wens?” hield ik aan, maar zij wendde zich af.

“Laten we gaan,” zei Nazmi.

We wandelden door de zwoele zomeravond en betraden de salonboot met het glazen dak. Het vaartuig was gevuld met vriendelijke toeristen en een vlotte studente legde in vier talen uit dat de Munttoren de Munttoren was. We gleden door de grachten, onder groene bomen, feeëriek verlichte bruggen en geillumineerde gevels. Op de tafels flakkerden kaarsen en er werd wijn en kaas geserveerd. De dames trachtten een gesprek te beginnen met mevrouw Hoessein, maar zij bleef aandachtig een andere kant opkijken.

Het werd warmer en we begaven ons naar het open achterdek. Alleen mevrouw Hoessein bleef achter.

“Waarom hebben jullie mevrouw Hoessein niet meegenomen?” vroeg ik aan de Mariannes. “Dat hebben we heus wel gevraagd, maar ze wilde niet.”

Het was bladstil en langzaam veranderde het uitzicht in een midzomernachtelijk tafereel met klassieke lantaarns en roodverlichte ramen. Voor dit theatrale decor liepen vrolijke passanten en het viel mij op dat er

een paar bijzonder pikant trippelende meisjes figureerden. Nazmi had hen al lang gezien en wees naar een extreem kortgerokt meisje met een topje dat weinig top verhulde. We minderden vaart, we lagen bijna stil. Nazmi groette Kortjakje die vriendelijk teruglachte.

Mohammed tikte hem op de schouder: “Look, over there!” Want daar kwam Eva, in natuurlijke staat en op hoge benen, naar de boot gewandeld. Ik keek ongelovig en nog eens nauwkeuriger en ja, behalve haar lange haar, droeg ze niets. “Zie je dat?” zei ik tegen Ir. J. Jansen.

“Opmerkelijk,” zei hij, “maar er zijn ergere dingen.” Verder was het stil. De boot was aan. Geen wonder. Eva’s fraaie bovenlijfje ging via een slanke wespentaille over in de prachtige lijnen van haar gewelfde onderlijfje, dat op haar beurt weer glanzend overliep in de al eerder opgemerkte hoge benen. Eva’s lijf en leden weerkaatsten het roze licht van de lantaarns. Dit alles iets boven ons, als op een catwalk. Glimlachend liep ze daar op een gracieuze manier, genietend van de intense kijkdichtheid. De aanwezigheid van mijn Marianne legaliseerde mijn belangstelling.

“Doe je mond dicht,” zei ze.

“Ge zult er mee gestraft worden,” mompelde een geestdriftige Vlaming.

“Nou,” grapte Ir. J. Jansen, die zijn bril eens flink oppoetste, “in het algemeen ben ik tegen lijfstraffen, maar in dit geval zou ik het kunnen billijken.”

Er is niets dat een man meer aantrekt dan de gestalte van een vrouw, heeft Boeddha gezegd en Nazmi was het innig met hem eens. Van zijn eerste bewondering bekomen, begon hij een vurig gesprek met Eva: “You are very lovely. I like you very much. I want to visit you. But first I have to finish this cruise. It will not be long and I want to return to you. Very much.”

We raakten weer in beweging en Eva bleef meewandelen, waardoor haar figuur ook “en profil” tot haar volle recht kwam.

“You must wait for me,” galmde Nazmi.

“Promise!” lachte Eva.

We kwamen op snelheid en Eva kon het niet meer bijbenen. Om het gesprek te kunnen voortzetten hing Nazmi gevaarlijk ver over de reling met een grote kans over boord te vallen. Mohammed greep hem vast en sleurde hem terug op het dek. We voeren weg en Eva werd opgenomen in het vervagende rozerode decor.

We ontscheepten ons en liepen terug naar Kras. In de lobby nam Nazmi ons apart. "Ik ga mijn vrouw snel naar haar kamer brengen en ik kom onmiddellijk terug. Daarna brengen jullie me naar Eva. Want die wacht op mij."

"Helaas, mister Nazmi, dat kunnen we niet doen, omdat we onze Mariannes naar huis gaan brengen."

"Dat is niet nodig, want die kunnen - op mijn kosten - in dit hotel gaan slapen."

"Dat is een royale geste, mister Nazmi, maar we kunnen er geen gebruik maken, omdat onze vrouwen dat niet goedvinden."

Nazmi was verbijsterd. Hij keek ons verachtelijk aan met een blik, waaruit sprak dat hij nog nooit in zijn hele leven, nog nooit, zulke afschuwelijke watjes had meegemaakt. Ongelooflijk.

"En hoe kom ik nu naar Eva?" siste hij.

"Mister Nazmi, de receptie van het hotel is het beste adres voor informatie over Eva en dergelijke."

Nazmi gromde, we namen afscheid en onze gasten verdwenen in de lift. Zelf betraden we de lobby voor een afsluitend kopje koffie. Korte tijd later zagen we Nazmi en Mohammed in gesprek met een receptionist. Met veel gebarentaal beantwoordde deze Nazmi's dwingende vragen. Die bedankte en liep met Mohammed snel het hotel uit: de smachtende op weg naar zijn wachtende.

Hij gaat er echt naar toe!" zei de ene Marianne.

"En laat zijn vrouw ijskoud alleen," zei de andere Marianne.

"Gênant. Vandaar dat ze zo stil is."

"En verschrikkelijk eenzaam."

"Wil er iemand nog koffie?" vroeg Ir. J. Jansen.

De Pen

Van Hans Ridderhof kreeg ik in oktober j.l. “de pen” om een stukje in de Uitkomst te schrijven. Vorige week informeerde Mieke Rijnen heel vriendelijk of mijn bijdrage al in aantocht was. Nu ik de pen ter hand neem, vraag ik me af waarover ik nu wel ga schrijven. Loes Westgeest heeft vorig jaar al spontaan en uitvoerig over mijn vrouw Thea en mij en onze mooie tuin het een en ander uit de doeken gedaan. In herhaling vallen, lijkt mij niet zo interessant. Daarom wil ik mij nu maar beperken tot een enkele opmerking over het bridgen.

Dit jaar heb ik een nieuwe bridgepartner: Ben de Bont. Jarenlang was Ben mijn overbuurman. In het verleden heb ik Ben al regelmatig gepolst of hij op de bridgeclub mijn partner wilde worden. Hij had zo de bekende vooroordelen over het spelen op een bridgeclub. Het was dan ook niet makkelijk hem hiertoe over te halen. Het samenspelen tijdens de zomeravondbridge heeft uiteindelijk de doorslag gegeven.

We zijn heel enthousiast gestart en spelen nu samen als de bridgepartners in de D-lijn op dinsdagavond. We zijn nog druk bezig duidelijke afspraken te maken om elkaar beter te begrijpen en goed te kunnen communiceren. We spelen samen met veel plezier en de sfeer in de D-lijn bevalt ons prima. De eerste resultaten zijn redelijk maar kunnen zeker nog worden verbeterd.

Het valt ons op dat we tot op heden nogal eens met heel sterke invallers te maken krijgen. Deze invallers spelen soms met voor ons onbekende conventies waarmee we dan niet altijd goed kunnen omgaan. Daarom is het ook moeilijk om een goed resultaat te behalen. De resultaten van de bridgescores op een dergelijk avond zijn dan erg onevenwichtig. We vragen ons af of onze bridgepartners in onze lijn deze ervaring ook hebben. Zo ja, dan zou hier iets aangedaan kunnen worden. Er zijn bridgeclubs, die voor invallers bepaalde regels hebben opgesteld. Zo krijgt bijvoorbeeld een bridgeteam met een invaller op de eindlijst van die zitting altijd een minimumscore van 45% maar nooit meer dan 55%. Op deze wijze wordt de inbreng van zowel zwakke- of sterke invallers geneutraliseerd. Misschien is dit voor onze club ook het overwegen waard.

Elke week kijken wij met plezier uit naar het samen bridgen op dinsdagavond. Op het eind van de avond heel benieuwd naar de behaalde resultaten. Het blijkt nogal eens dat wij onze verwachtingen wat te hoog hebben ingeschat. De volgende dag vergelijken we onze resultaten met onze collega's in de D-lijn. Het valt op dat onze biedingen meestal redelijk overeenkomen met die van de andere bridgepartners. Vaak blijkt dat anderen nogal eens net één slag meer hebben gehaald. Het is jammer, dat we niet meer kunnen achterhalen hoe dit komt. Het motiveert ons in ieder geval nog meer aandacht te besteden aan het maken van een goed speelplan om zo een maximaal resultaat te kunnen halen.

Het is elke week weer vanzelfsprekend dat de bridgetafels klaarstaan, de apparatuur werkt en de uitslagen weer snel bekend zijn. De organisatie van de bridgeclub loopt als een trein. Dankzij de inzet van vele vrijwilligers is dit steeds weer mogelijk. Het is goed hier eens bij stil te staan.

John van Dijk

Wist u dat ...

Onder redactie van Loes Westgeest

- **Mieke Rijnen** en **Ine Bierhuizen** op 5 oktober 12^e zijn geworden met 56 % bij de *Keiendrive* in Uden. Een topintegraal-wedstrijd met 120 paren.
- het op 10 oktober 50 jaar geleden was dat **Rietje** en **Kees Pieterse** in het huwelijk zijn getreden.
- **Mieke Rijnen** en **Ine Bierhuizen** op zondag 13 november bij een liefdadigheidsdrive in vier lijnen, ten bate van het Rode Kruis in St. Oedenrode (de geboorteplaats van Mieke) in hun lijn de eerste plaats hebben behaald met 66,32 %.
- **Helga Speckman**, vanaf het begin lid van onze vereniging, haar tachtigste verjaardag vanwege een gebroken heup helaas in De Hazelaar heeft moeten vieren.
- **Joep Verbeek** op zondag 27 november op 86 jarige leeftijd is overleden. Joep is jaren lid geweest van BCBE. Hij is medeoprichter van de Seniorenclub en van BC Alert. Samen met zijn vrouw Diny heeft hij veel voor het bridgen in Berkel-Enschot betekend.
- er op 10 december 18 paren hebben meegedaan aan de *winterbridgewandeldrive*. Het weer een geweldige happening was. U hierover kunt lezen in de volgende Uitkomst.
- wanneer u de Uitkomst op internet leest, u alle gepubliceerde foto's in kleur kunt bekijken.

Het Spiegelglas

Er leefde eens heel lang geleden een boertje werkzaam en tevreden, aan weelde was hij niet gewend, een spiegel had hij nooit gekend. En eens toen hij aan het spitten was vond hij een stukje spiegelglas. Hij nam 't in zijn vereelde hand 't zat onder 't vuil en onder 't zand. Hij veegde 't aan zijn broekspijp af en keek er in, en stond toen paf. "Mijn vader" zei hij, sapperloot, die is al vele jaren dood. Mijn vader, och die goeie man, hij is het en kijkt me an. Hoofdschuddend stak hij 't in z'n zak, en bekeek het thuis op zijn gemak. En hij begon te overleggen, wat z'n vrouw ervan zou zeggen.

Ze was wat bazig zijn Katrien en zou er wel om lachen misschien. En omdat hij daar zo bang voor was, verborg hij 't onder zijn matras. Maar telkens ging hij er weer heen. "Mijn vader", zei hij dan tevreên. Dat wekte argwaan bij z'n vrouw die 't hare er van weten wou, en zodra hij weer de deur uit was, zocht en vond zij 't spiegelglas. Wat moet hij daarmee, peinsde zij, er moet iets niet in orde zijn! Zij wantrouwde zo haar goede Hein, dat ze 't omkeerde en keek, doch raakte toen geheel van streek. Daar heb je 't nou, ik dacht het wel, er is een andere vrouw in 't spel. Mijn man, hij heeft geen hart in 't lijf, Waarom houdt hij van zo'n lelijk wijf???

(dichter onbekend)